

NAGY GÁSPÁR

Egy szelíd franciának írom

„Nagyobbodtak a halálnak
Tartományai...” (P. S.)

Monsieur
irigy vagyok már
így negyvenen túl
azokra kik lent a mélyben
— és fönt az Égben
vagy valami rozoga polcon
eltéve szépen
mint a jó befőttek —
és letéve már ügyeket
s fölös gondot...
füléletem csak
száradni növesztvén —:
jó lenne már
közéjük tartoznom

*

Monsieur
persze tudom én
hogy gyalázat lesz
a halál
és méginkább
hogy így beletörődtem
fekete zászlaival
a nyár? az ősz?
már irgalmatlanul
itt röpköd előttem

*

Monsieur
végül is
ki Ő?
ki nem én?
ki nem fél?

*ki szegény
ha gazdag
és gazdag
bár szegény
elém és eléd
is siet
kapuba kijő
végül is
Monsieur
te tudod
hogy ki Ő?*

*

*Alvó siet álmában úgy
elérni még nyíló kaput
mint ahogy én halálomat
megteremni gyümölcsömet
.....
letörölni homályt hamut
alvó siet álmában úgy...*

Ott élsz

*Ott élsz ott maradsz
ahol fáradt redőny-tokok
széllel jajgattatják
az elvesző világot*

*már nem emlékeidben
de sejtéseidben ott élsz
ahol még havak nyalják
március besózott húsát*

*és viharlámpád kormával
rajzolsz a falra egy nevet
csontvázásítani kell
a benti látványt*

*míg kint surrogó eső
kaszálja szét az éjt
roskátag böjtök horhosaiban
megédesül a hólé*

*talán ha most...!
talán ha most
véred áramló fémei
megcsikordulnának ajtaján*

*kinek szívében
csak a hétszer megforgatott
kigyónézésű
penge dobogott*

*nincs értelme már
elimbolyogni
a viharlámpa fénytől
rajzolatod salétromos*

*s romos akár
beszántott ibolyaföldek
szomorúságán átütő
égzománc ha pattog*

*négy fal négy égtáj
jajong vagy suttog
éppen semmivé porrá...
hát ott élsz ott maradsz*

Fejfák, kereszttek...

Olasz Ferencnek

*Akik itt éltek:
komor vértanúk,
boldog szívükből
készült hadiút.*

*Mert a kő nehéz
irgalmatlanul...!
hát fejfák, kereszttek
és faragott kapuk.*

*Fejfák, kereszttek,
faragott kapuk,
lesznek e tájon
az utolsó aduk!*